

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISIKOMANDÖR

Nr. 92

Märts 1937

9. aastakäik.

Kas sõna ristist on sulle jõleduseks?

Paulus kirjutab korintlastele: „Sest sõna ristist on neile jõledus, kes hukka lähevad, aga meile, kes meie õndsaks saame, on see Jumala vägi... Sest et maailm oma tarkuse läbi ei tunnud Jumalat Jumala tarkuse sees, siis oli Jumala meele pärast olnud, jõleda jutluse läbi õndsaks teha neid, kes usuvad.“

PÄASTARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—8.

Juhi märkmeid.

KINDRÄL on nüüd tagasi Inglismaal pärast pingulavat, kuid austit riinakat. Kirjeldustest ja telegrammidest, mis olid saadetud Jaavast ja Hollandi-Indias, võis saada tõestuse, et need koosolekud olid ühed edurikkamad, mis ial on peetud nendel maal. Jumal õnnistas kindralit kõigiti, ja meie oleme rõõmsad riinaku kordamineku pärast. Kindral sai tervitisi seltskonnalt ja rahvalt selle kuu algul. Meie tõime eelmises numbris üksikasjaliku kirjelduse viimastest päevadest, mis ta veetis Kauges Idas. Jumal õnnistagu kindralit! **SAABITULEM**, kelle õult on nüüd langenud paljud kooramad, tervitas kindralit tema kojutuleku puhul. — Euroopa rahvusvaheline sekretär komandör Blover, kes kogu aeg saatis kindralit, on nüüd tagasi Inglismaal ja asub varsti oma kohustuste täitmisele.

Oleme rõõmsad, et kom.-lt. Davis leiab võimaluse külastada Eestit. Komandör on külastanud paljusid Euroopa maid, kus koosolekute osa võtsid suure rahvusvahelgad ja paljud hinged päästeti. Meie tervitame komandöri ja usume, et tema tulek on võimaliks õnnistuseks ja vaimustuseks meie kõigile. Külaskäigu puhul peetakse ohvitseride, sõdurite ja avalikke koosolekuid. Üksikasjad antakse teada lähemal ajal kohapeal.

Väga tähtis muudatus on aset leidnud meie töös Eestis. Adjutant Thyren on määratud Eestisse juhtivaks ohvitseriks, ta saab vastutajaks töö eelu eest, ühtlasi juhtides Tallinna 1. korpust. Minul on eesõigus edasi jääda diviisi komandöriks, kuna minu külas käigud korpusesse kujunevad rohkem sagedameteks kui seni. Tallinnas on avatud staabi büroo, kust juhitakse kogu tegevust.

Kapten Luther assisteerib juhtivat ohvitseri staabis. Kapten, kes seni tegutses diviisi pääkorteris Riias üle 6 aasta, asub nüüd oma kohustuste täitmisele, ja meie palume Jumala õnnistusi temale tema kasvavais kohustustes.

Möödunud aastal on härra H. Jänes olnud suureks abiks meie „Sõjahüü“ valmistamisel ja meie hindame tema tööd seoses sellega. Staabi büroo avamise puhul Tallinnas, läheb töö, mida härra Jänes on asendanud meile, kapten Lutheri teha. Härra Jänes on kirjutanud sel puhul lühikese artikli, mis on avaldatud selles numbris. Täname härra Jänest tema töö eest minevikus.

Erligne koht on antud selles numbris meie poolt teostatava

VÕIT.

Vaata, sinu Jumal! Tema kannab sind läbi! Ole vahva!

Kirjutanud komandör S. L. BRENGLE, D. D.

VANA kuulus neegrioraator ja kõneleja, John Jasper, Richmondist, kord matsekõne ajal vaatas uurivalt alla hauda, nagu vaadates kõige maailma haudadele, ja hüüdis: „Haud! Haud! Kuule, haud! Kus on sinu võit? Ma arvan, sa oled saanud suure saagi ja oled hirmuks igaihele, kes läheb seda teed. Too välja oma armeed ja lase oma võidulipp lehvida! Näita oma kätt ja lase meid näha, mida sa võid teha!“

Sis ta laskis hauda vastata: „Mul ei ole enam mingit võitu; mul oli võit, aga kuningas Jeesus läks läbi siit maalt ja kiskus mu lipu maha. Ta ütles, et tema rahvale ei pea enam sündima midagi halba, ja ta käskis mind avada väravaid ja lasta neid väravaist läbi minna ausse!“

Keegi noor ohvitser, kes oli just kaotanud oma armsa naise

uuesti on sünnitanud elavaks lootuseks, Jeesuse Kristuse lootuseks läbi surmuse.“ 1. Peetr. 1:3.

Lootus vaatab üles ja edasi rõõmsa ootusega ja on tundmatu neile, kes ei ole Kristuse järelekäijad. Paganamaailm on lootusetu. Nelisada miljonit hiinlast vaatavad tagasi ja alla, kummardades oma esivanemate vaimu. Kaks sada miljonit hindusi igatsevad olla kadunud meelemerkusest oledusest, sest tegelik elu on neile täis hirmu; aga sellest ajast päle, kui Jeesus üles tõusis surmusest, kristlane rõõmstab lootuses. Haud ei hirmuta teda enam, sest ta teab, et ta kunagi ei lähe mägama hauda — haud võtab vastu ainult tema ihu.

Ta elab, selle pärast et ta Issand elab. Ta ei sure kunagi, aga ühel päeval ta vahetab lihtsalt oma

pärast kümnekuulist abielu, kirjutas mulle neil päevil: „Oh, halleluja! Mu süda valutab, aga ta hüppab ka rõõmu pärast, kui mõtlen, et mu Luise on nüüd taevas Jeesusega!“

Võit! See on ülestõusmispuha sõnum. Haual ei ole mingit võitu; temal ei ole mingit varandust. Olla lahutatud ihust, tähendab olla ühendatud Issandaga, ja surm on vaid kitsas värav ellu, kus ei ole pisaraid, valu, kartust ning lahikumist, kui me vaid armastame oma Issandat.

„Küditud olgu Jumal ja meie Issanda Jeesuse Kristuse isa, kes oma suure halastuse pärast teid

rahvusliku üleskutse teadaandele, Ma palun teid lahket abi ja toetust neis pingutustes, nii et meie töö võiks jätkuda ja edeneda.

Mina ootan oma eelolevaid küllaskäike korpusesse ja palun Jumala õnnistusi igale ohvitserile, sõdurile ja nekruttele, et Ta teeks teid hingedevoitjateks.

Jumal õnnistagu teid!

elnkoha kaduvast ihust, et minna ja olla igavesti ühendatud oma Issandaga. Tema sõbrad, kes surid Issandas, ei ole surunud, vaid ka nemad elavad, riietatud aega, ümbrisetud valgusega, pestud igast plekist ning vabastatud igast hädast ja valust.

Küditud olgu Jumal valguse eest, mis voolab meie vastu Jeesuse tühjast haust, täites tulevikku rõõmsa lootusega — lootusega, mis paneb näo hiilgama ja ei peta meid kunagi. Halleluja!

„Ja nende kõne oli nende meelest otse kui tühi jutt, ja nemad ei uskunud neid mitte.“ Luuka 24:11.

Kurvad naised olid pöördunud tagasi Jeesuse haau juurest uskamatu looga; haud oli tühi ja kaks meest hiilgavais riides olid justustanud neile, et Tema ei ole enam sääl, vaid on üles tõusnud surmusest. Naised justustasid sellest hirmunud jüngritele, aga nende meelest oli see vaid tühi jutt. Nende süda oli ikkagi veel kütkestatud vaateist ristilõomisel ja Tema surmast ja nemad ei suutnud us-

kuda. Aga varsti sai atline tõde Tema ülestõusmisest neile teatavaks, see jättis uue kustutatama mulje neisse; nad panid varsti kogu Jeruusalemma kihama ning hakkasid „ümberrõõma“ maailma, ja maailm hakkas välja keerlema pimedusest „Tema alulise valgusesse“.

Kuid on veel praegugi inimesi, kellele on see kõik nagu tühine jutt. Ma tundsin kedagi ema, kes elas kiriku ligil, kus tunnustati alati seda tõde, kuid temale see oli siiski tühine kõne; ja mitmete aastate jooksul, ärarääkimata kurva nõuaga, läks ta igal nädalal oma väikese poja hauale ning ei lasknud trööstida ennast. Ta oleks võinud elada just sama hästi enne Kristuse ülestõusmist, sest see ei toonud temale mingit lootust. Ta ei uskunud.

Ärge olge trööstatud. Ta on üles tõusnud! Ja meie surnud, kes on surnud Issandas, ei ole mitte haauas, vaid on Temaga ühes paradisis.

„Sest mina ei häbene mitte Kristuse armuõpetust!“ Rooma 1:16.

Ja Paulus võib õigusega kirjutada nii, sest see on just häde sõnumite täius ja täielikkus, mitte ainult sõnadega, vaid teoga; mitte ainult töötuses, vaid selle täitmises; mitte ainult ennastamisest, vaid selle tõekssaamisest.

Jeesuse sõnad ja teod on nii kooskõlas üksteisega, et nad teevad armuõpetuse täielikuks. Ta ei rääkinud kunagi surmast niu nagu meie. Ta nimetas seda magamiseks. „Neitsi ei ole mitte surnud, vaid ta magab“, „meie sõber Laatsarus on ununud“. Ja oma sõna läbi Ta äratas need unest, mida meie nimetame surmaks.

„Mina olen... elu“, kuulutas Ta iseenast. „Ja kes elab ning usub minusse, ta ei pea surema“; ja kui nad arvasid Teda olevat surnud, nad otsisid Teda haust, surmute hulgast! Tema seisus nende ees äravõtmata eluga. See on täielik armuõpetus, kõigile — kes usuvad — Jumala väge päästmiseks.

See pani vanal ajal kogu maailma helisevama uue eluga ja lootusega; ta tungis läbi paksum pimedusest taevase valgusega. Orjad kuulsid seda, uskusid, ja tõusid üles kui vabad inimesed Jeesuses Kristuses. Variserid ja uhked mõtteadlased kuulsid seda ja said alandlikeks Jeesuse järelekäijadeks. Joodidud ja hoorad, vargad ja roimarid ning kõige suuremad patused kuulsid seda rõõmuga ja said pühadeks inimesteks. See oli Jumala vägi päästmiseks. Halleluja! ja ta ei ole kaotanud oma jõudu.

Tema võidu läbi võid ka sina võita Temaga.

Piibel on Jumala sõna.

Puhas süda ja kindel vaim.

„Loo mulle, Jumal, puhas süda, ja uuenda mu sees kindel vaim.“ Laul 51:12.

KOGU laul, millest andsime siin ühe salmi, laseb meid vaadelda imelist lugu. Traagiline juhtumine, pime ja täis pattu, jutustus sellest, kuidas Taavet tarvitas valesti oma kuningavõimu, langedes kiusatusse, aga jutustus ilmub meile ka tõsist kahtlust. Taavet oli täis ahastust ja kurbust; ja, meie näeme siin pattu teinud pihkuud tagasi Jumala juurde.

Ehk küll see laul on kirjutatud umbes kolmetuhande aasta eest, siiski näib ta suutvat kohata kõigi inimeste südamevajadustega tänapäeval.

Meie kõigile võib teha hääd, kui vaatleme Taaveti kahekordset palvet. Ta palub endale puhas südant ja kindlat vaimu. Puhas süda ja kindel vaim on seotud üksteisega. Puhas süda on armu- töö meie sees, mida Jumal teeb meile, juur pühitsusele. Kindel vaim on armu väline töö, pühitsuse viil. Eebrea raamatut kirjutaja ütleb: „Et meie võiksime osa saada tema pühitsusest“, ja Paulus kirjutab: „Tema võib kinnitada teie südameid, et teie saate osa laitmatust pühitsusest.“ Edasi loeme, et Jumal on kutsunud meid pühitsusele. Jumal ei sea kunagi meile nõudeid ja ei käsi meid kunagi teha midagi, ilma et ta annaks meile ka selleks tarvilist jõudu.

Meie kõik teame kõige aulisemast ja tähtsamast jutlusest, mis kunagi on peetud või ülestähendatud — Jeesuse mäejuhtusest. Ta ütles sääl muuseas: „Öndsad on need, kes puhtad südamed, sest nemad peavad Jumalat nägema.“ Halleluuja! Vere sees on jõud. Jumalal on jõud, mis võib puhastada meid; ja kui meil on puhtad südamed, meie saame näha Jumalat. Taaveti 24. laulus meie loeme: „Kes läheb üles Jehoova mäe peale, ja kes jääb seisma ta püha paiga peale? Kelle kõled ilma sünta, ja kelle süda puhast, kelle hing tühja ei himusta, ega petisel viisil ei vammu. See peab õnne saama Jehoova käest ja armuannid oma õnnistuse Jumala käest.“ Sellepärast palgemu Jumalalt puhas südant ja Ta annab meile seda häatählikult.

Püüle selle, kui Ta on puhastanud meie südant, Ta õpetab meid ka kõndima oma õiguse teeradadel ja annab meile kindla vaimu, et meie ei langeks kiusatustesse ega lähöks patuteele. Ta annab meile kindla mee, seista vastu kiusatustele, nagu Joosepil oli, kui teda avatleti patule. Ta läks meelsamini vangi ja kannatas süütult, kui et oleks allunud patule. Sellepärast meie võime ka lugeda tema kohta ilusaid sõnu: „Jehoova oli temaga, ja mis ta tegi, seda laskis Jehoova korda minna“ ja

Ülestõusnu teenistuses.

Kirjutanud komandör D. Wickberg.

...aga mine minu vendade juurde ja ütle neile... (Joh. 10, 17).

SELLE ülesande andis Jeesus Mariale ülestõusmise hommikul. Kurvana, rõhutuna kohtas Jeesus teda. Maria kurtis: „Nemad on minu Issanda ära viinud, ja mina ei tea, kuhu nemad ta on pannud.“ Aga pärast seda, kui Jeesus oli ennast talle ilmutanud, muutus tema kurbus rõõmuks. Võib-olla oleks ta ise rahuldunud sellega, et ta ise jälle leidis oma Õnnistegija; meelsamini oleks ta tahtnud üseda kummardada. Kuid Jeesus teadis, et oli veel teisi, kes Maria kombel küsisid: „Ma ei tea...“

Oma surmaga ja ülestõusmisega saavutas Jeesus kõik, mis on vajaline meie hingeõndsuseks. Ta tahab, et kõik teaksid seda, kuidas tema võib tõrjuda ja aidata. Ka see on tema tahtmine, et kõik, kes on kogenud tema ülestõusmise väge, peavad teistelet tunnistama: Ta elab! Tema, kes on inimeste viimne lootus, on meie austamise väärt ja vääriiline. Kuid tema soovib ka meie teenimist. Kui meie teda Kolgatal näeme, kuidas ta kannatab, kuidas ta

ki ei hooli temast. Oma elus saab ta rohkem lõoke kui süüta. Tema omastele on ta tee pääl ees. Ütle talle sõbralik sõna, püüa teada saada, kus ta elab, mine sinna, võib-olla leidab ta suure töövälja ja võimaluse, teenida oma Õnnistegijat. Ja poiss ei unusta iialgi, mida sa tegid temale; ja mina ei tea, kuhu nemad ta on pannud.“ Aga pärast seda, kui Jeesus oli ennast talle ilmutanud, muutus tema kurbus rõõmuks. Võib-olla oleks ta ise rahuldunud sellega, et ta ise jälle leidis oma Õnnistegija; meelsamini oleks ta tahtnud üseda kummardada. Kuid Jeesus teadis, et oli veel teisi, kes Maria kombel küsisid: „Ma ei tea...“

Seal on lesknaine, kes ühes lastega peab elust läbi minema. Kogu päeva peab ta raskesti töötama, ennast ja oma armsaid üleval pidama ja neile leiba muretsesema. Sa ei tarvitse teda kaugelt otsida, võib-olla elab ta samas majas, kus sinagi. Sa geli kaldume oma võimalusi otsima mujalt, kuid mitte seal, kus need meile on avanenud; meie otsekohehes läheduses. Meie mõõdume iga päev ustest, mille taga meid oodatakse.

Väikeses põnnukambris lamab vast juba aastaid vana mees haigena ja murtuna maas. Kui suur on tema igatus, et tuleks keegi, kellele ta võiks kurta oma häda ja vaeva. Teised viibisid küll varemalt tema kambris, nad on aga surnud või ei taha enam külastada. Kui oleks, kui sina lähesid

paljud meie äralangenud igatsevad oma vana koha järele, kuid ollakse nende äraolekuga harjunud, on unustatud, et nad õieti kuuluvad meile ja et nad ei või oma südamed välja kiskuda mõtlemist õnnelikumaile päevile. Kui sina nendega kõneled, on nad vast kibestunud. Püüa neid teua vendumusele, neid jälle juhutada rahule. Siin on meie võimalused, töötada Jeesusele. Ta armastab kõiki neid kannatavaid, kurbi hingi, kõiki, kes on vaimlises ja ihulises hädas. Ta tahaks nii meeldi aidata, kuid ta vajab inimesi, kes anduvad tema teenistusse, inimesi, kelle läbi ta võiks oma armastust ilmutada. Ära unusta neid oma vähemaid venni!

Mingem ja teenigem! Mitte ainult meie lauludega, mitte ainult platvormil, mitte ainult avalikkuses, vaid meie varjatud igapäevases elus, kodus, tänaval, kõikjal.

Mida Jeesus meie eest on Kolgatal saavutanud ja oma ülestõusmisega kinnitanud, lastu ta osaks saada kõikidele inimestele. Kui ligi saab meile Jeesus, kui oleme tegevuses, et meie kaasarandureile igaviku poole teua seda sõnumit! Ülestõusmispuhade ajal kuuleme uuesti tema armastavat häälet, mis kutsus: „...aga mine minu vendade juurde ja ütle neile...“

Õige sõpruslaad.

ISSANDA Vaimuta on isegi kõige õilsamas sõpruses lootusetu ja troostita olek. See võib olla peidetud ja varjul — kuskile kõrvale pandud nagu Joonas laeva alumises ruumis — kuid see on siiski olemas! Olla Jumalata, on olla lootusetu, ja see annab ennast tunda ka sõprussidemes, millel ühtmispunkt Jumalas, ehk küll ta võib olla inimlikust vaatepunktist õilis.

Eluteed võib kaunistada üheteele roosidega, kuid neis peitub siiski surmajoon, kui Issand ei ole saanud elustada seda.

Jutustatakse, et vanadel egiptlastel oli kombeks, kui nad tulid kokku rõõmsale koosviibimisele, panna oma sõprade keskele ka ühe muumia. Liikumata ja vaikne, kui vägevalt kõnelev vaikus, viibis muumia sääl, kuna teised naljatasid, olid rõõmsad, sõid ja jõid. Imelik komme! Aga inimsüdamel on vahest imelikud võitid, instinktiivne sügavmõte, ja see on nii: Muumia istub sõprade hulgas, kellel puudub Issanda Vaim.

Igas sõprussidemes peab olema alati ka keegi kolmas. Sarnane on eluseadus, mida ellu kutsus see, kes löi koidupuna ja õhtupimeduse ja seadis nende kahe vahele särava päeva. Kolmas isik võib olla ka Issand Jeesus Kristus, elu Issand ja auuline lootus; — või jälle on see mõni muumia, lootusetu, mille varjus isegi roos kaotab oma lõhna ja närub.

Tere tulemast

koduühingu koosolekuile!

Lähemaid teateid korpuselt.

on haavatud, kuidas ta sureb patuse maailma eest, tunneme endid olevat sunnitud suuremale andumusele. Meie omame sügava igatuse, teie teenida ja tema abiliseks saada.

Nii meeldi tahaksid sinagi midagi teha temale. Mõtle Jeesuse sõnadele: „Mis teie olete teinud ühele nendele minu vähemate vendade seast, seda olete minule teinud.“ On väga kerge leida neid tema vähemaid vendi, sa näed neid kõikjal enese ümber.

Näe, väike poiss seisab tänavanurgal, tema vilets riietus ei kaitse teda külma eest. Üks-

vaarao ütles: „Kas peaksime leidma ühes niisuguse mehe, kelle sees on Jumala Vaim?“

Kindel vaim on pühitsuse viil, ja kui meie süda on puhastatud, siis meie ei või seda varjata inimeste eest, vaid nad näevad meie kogu elust, et meis „elab Jumala Vaim“.

sinna, laulaksid vanamehele laulu, loeksid talle mõned salmid Jumala sõnast? Arvatavasti ei ole sul ka raske leida kaasli, ka säärased, kes võiksid kaasa aidata, iksilidase elu muuta pisut paremaks. Nii leiaksid sa oma hoolealusele heategijaid ja võiksid neile luua töövälja. On nii palju hingi, kes meelsasti tahaksid anda ja aidata; nad otsivad kätt, mille kaudu see võiks sündida.

Ja seal on meie äralangenud, kes kord olid meie ridades, juubeldasid ühes meiega, võitlesid meie kõrval. Nüüd on nende paik tühi. Kas oled mõelnud sellele, kord minna nende juurde ja teha katsed neid saada tagasi koduteele? Üks on kindel,

„SOJAHÜÜD“
kuulutab päästmist Jeesuses
Kristuses.

Vangla, mida vangid ise ehitavad.

NII oli päälkiri kirjutusele nora lehes mõni aeg tagasi. Keegi kirjasaatja oli külastanud moodsat asutust Sun'is, Tõnbergis ja kirjeldas vangide poolt tehtavat tööd uue, moodsa vangla ehitamisel.

Kirjeldus oli küllalt huvitav. Aga päälkiri ise oli vist kõige huvitavam.

Nimelt ei ehitata enestele vanglat mitte ainult Tõnbergis. Midagi sellelaadist sünnib iga päev kõikjal.

Noored mehed ja naised, samuti ka vanemad, tegutsevad igal päeval sellelaadise ehitamisega. Alguses ei kavatsenud sugugi ehitada enesele vanglat. Loomulikult mitte. See pidi olema tõudeloss. Kuid vähehaaval leiti ennast vangistatud oma tõudelossis, ja kõige halvem oli see, et ka siis ei suutnud loobuda ehitamisest. Miuere pidi kogu aeg ehitama kõrgemaiks, kunä viimaks ei olnud enam mingit võimalust väljapääsemiseks.

Meie ehitame oma tegudega. Meie tegudest moodustatakse harjumusi. Harjumustest saame iseloomu, ja siis oleme kinni.

Valetaja ehitab ennast sisse oma valedesse. Ebaausameelne saab varsti vangiks oma pettuses ja varastamise pattudes. Käibluseta isik ehitab tugevat kindlust, millest ta ei või kunagi välja pääseda. Alul ehitatakse naeruga ja naljaga, kuid hiljem nutuga ja meeltheites. Kuid kogu aeg jatkatakse ehitusega. Ehitatakse ise endale vanglat.

Mida varem sa põgened oma vanglast, seda parem. Jeesus Kristus tahab aidata sind. Ka siis, kui oled muutunud palu ja needuse orjaks, võid sa leida vabadust. Olisi just praegu kokkuputumist temaga!

Aeg on kallis.

Aeg on kallis, kuid selle väärtust ei hinnata. Seda õpitakse tundma alles siis, kui ei ole enam aega tarvitamiseks. Tuleb päev, kus veerand tundi on sulle kallim kui kogu maailma varandused.

Jumal, kes kõiges muus nii helde annetaja, tahab oma targa ettenägemise korralduse läbi õpetada meid, kui väga hoolsad peame olema aega õieti tarvitama. Ta ei anna meile nimelt mitte kunagi korraga kaiks silmapilku, vaid annab meile teise alles siis, kui ta on võtnud meilt esimese tagasi ja jätab kolmandana enese kätte, ilma et meie teaksime, kas ta annab seda meile kunagi või mitte.

Melle antakse aega, et meie valmistuksime igavikule, ja igavik ei ole meile liig pikk oma kaotuste kahtsemiseks, kui oleme tarvitanud oma aega halvasti.

Kogu meie elu kuulub Jumalale, just niisama, kui kogu meie süda. Sellepärast — ärgeom rõõvigem midagi sellest, mis kuulub temale!

Ei ole surma!

Ülestõusmispühade läkitus.

Kirjutanud kindral **Evangeline Booth.**

SURNUD! Küla on surmud! Mürskudest purustatud, lamab ta tühjuses, olles mägedest piiratud oru kallakul, jäätades kitsa tolmuse tee laastatud elumajade kahekorsete ridadega, mis on korrapäralt paisatud ümbritsevatele purustatud põldudele.

Imelik vaikus on laskunud üle varemeks muutunud ja laastatud välja. Ah, nii see on! Näljased relvad on vaikunud. Nende viha ja tapmise ebakooskõla, kokku varisedes läbi lõpuliku fortissimo hävingu konterdiiks, on lõppenud.

Tuhmpunaste telliskivide külmad purunenud kaustel on nä-

elanikud kahekümne sugupõlve keskes on teeninud Rahuvürsti.

Tuuled puhuvad mägede hüütu vastu. Kõik on surmud! Surmud nagu külma ja karmi surma tuhat mõõdunud aegast. Ei ole ühtki elumärki kurvas ja laastatud külas.

Kuid mahedad kevadetuuled puhuvad soojalt lõunast, armsasti sosistades: „Ma olen elu tuendaja, suvepäevade eelkäija, viljarikka lõikuse kuulutaja, lugemata arvu elavate olevuste ellu kutsuja ma peal, mägedes, orus. Tuuled, teie eksite! EI OLE SURMA!

LÄBI küla, päikese teel, nirseb laulev ojake, mis on mähitud kargleva ja naeritava külla voo-

järele jäänud vaid purustatud kivehituse näotu segu, pudenenud telliskivi ja roostetanud kokkutõmbunud raud.

Rippudes üle kõrge veevoolu, katkine veskiratas nagiseb õndselt, kui tõusev yase kerikes tungeb üle rattapulkade.

„Surmud!“ kurdab ratas. „Surmud! Küla on surmud!“

Kuid veevoog, olles puhastatud mägede lumest, keerleb mahedasti lauldes: „Ei! Ma olen eluandja, ma voolan läbi maa, panes käima vere viinamägede elusooites ja kaisutades ning äratades põldude mahatallatud seemneid. Minu kristalliseist voogetest joovad ja elavad puid, loomad, linnud ja inimesed. Ratas, sa eksid! EI OLE SURMA!“

KÕVASTI surudes oma väikest last vastu lehvivat kuube, laianäoline talunaine, kes kurnatud ja väsinud sõjast, läheb mööda tuulist teed alla purustatud külla poole. Imelise mureväljendusega peatub ta iga tühja ja mahajäetud värava juures, et siis jälle edasi minna järgmise juurde. Viimaks peatub ta oma hävitatud kodu mahapõlenud müüride juures. Suured pisarad voolavad tema kahvatuilt põskedelt. Astudes sisse purustatud majja, meelestuvad talle ilusad päevad enne seda, kui kahurid alustasid oma surmakülvi. „Kõik on läinud! Surmud! Kõik esemed, mida armastasin väga, on läinud jäänud!“

Ta katkab oma näo kätega... Kuid tema lapse rahulik naeratus laskub õnnistusena väsinud ema näole. Surudes lapse vastu oma rinda, sosistab ta: „Ah, mu laps, kõik ei ole surmud! Kuna armas Jumal võib valmistada sulle lilledest hälli, eks elu peab elatama? Ma olen eksinud! EI OLE SURMA!“

LOOMUSUNNIL pöörduvad talunaise silmad katkise ristikuju poole, mis ripub purustatud kiriku müüritil. Väikese kiriku varemete katkistest akendest kuuleb ta jälle sõnu: „Mina olen ülestõusmine ja elu!“ Ja lihtsalt tõstes oma silmad kolmele ristile näenõlvakul, sosistab ta: „Kõik elu on võrsunud surmast! Kõik surm on vaid selleks, et muutuda jälle eluks. Kuigi näib, et inimene lahku elust, ta ei või surra — inimene on surematu! Oh maailm, sa eksid! EI OLE SURMA!“

„Kes minu sisse usub, see ei pea mitte igavesti ära surema, vaid ta peab elama, ehkki ta sureb. Ja igaüks, kes elab ja usub minu sisse, see ei pea mitte igavesti ära surema.“ Joh. 11:25, 26.

Kindral Evangeline Booth.

ha siin-seal nagu tapetud loomade veri keset lagunend müüride mahajäetud varemeid ja tules rikitud palke. Halli tihna tolmukeerised hõljuvad üle katmatute kraavide, nagu tehes tujukat ja melankoolset katsed kaisutada jälle väljakaevatud surmud sajanõudeid valal kalmistul, kuna killunenud punist Kristuse ristikuju ripub lahtiselt pühakojakatkistel müüridel, kus rahulikud

gudes. Imelistes väikestes avustes, mis kord olid granaatide kraaterid, keerleb ta ja siis puhastab pestes peenete sõrmedega langenud müüriehitust ja tahab kallistada purustatud palke, mis püüavad takitada tema õnnelikku teekonda.

Kus kord külla klaasivabriku vurisevad rattad ja mühisevad sulatusahjud laulsid tööstuse ja õitsengu kiidulaulu, seal on nüüd

Lugege ja levitage
Sõjahüüdu!

Ostetud pimedusest.

MU söber, sa oled ostetud pimedusest Jeesuse verega ja ristitud valgusele Jeesuse nimel.

Jumal hoidku ja kaitsku sind armus, et pimedus ei saaks võtta sind oma võimusesse! Oh, milline kole pimedus! Ja mõelda, et Jeesus, meie Päästja, ütleb: „Heitke hooletu, ustavuseta sulane välja pimedusesse, kus on hulgumine ja hammaste kiristamine!“

Pimedus — ja päalegi pimedus väljas — väljaspool teavast! Pimedus — see on põrgu, piinaruum, kahetsus ja kunagi mitte vaigistatav janu hinges!

Mu söber, tule valgusele! Tule ja saa valguse lapseks!

„Teie olite ennem pimedus, aga nüüd olete teie valgus Issandas. Kõndigem sellepärast kui valguse lapsed!“ ütleb Jumala sõna.

Aga siis peame eriti tähele panna sõna „Issandas“. Mitmed hiljuti ümberpööratud satuvad sageli raskustesse just selles. Oh, ütlevad nad, ma olen alles hiljuti nii rõõmus, siis läks kõik nii hästi, aga nüüd on jällegi kõik nii pime.

Sa vajad, mu vend ja õde, hingamist „Issandas“. Tema juures on valgus. Tema teeb sind valguse lapseks. Ja nii nagu maakeru kogu aeg türlle päkese ümber, nii peab Jumala laps olema alalis kokkupuntumises valgusega, nii et ta võiks täielikult paista meie südamesse.

Jumala sõna näitab meile ka pimedaid pilte, pilte mõnest, kes kord olid valguse lapsed, aga nad läksid õigelt teelt valetele. Kuningas Saul, Juudas, Tamas ja teised on kurvad pildid neist, kes pöörduvad valgusest pimedusesse. Ja igal pool meie kogudustes istuvad sarnased kurba seisukorda sattunud inimesed, vanad Jumala lapsed, kes olid kord valguse lapsed, aga kaotasid oma jõu hülgamiseks, sest nad ei läinud edasi „Issandas“.

Pöördu valguse poole, sina Jumala laps!

Kui päike tõuseb meie päällina üle, siis ta kiired hiilgavad esmalt kirikutornidel. Kuldsest ristid ja kuled säraavad nende valguses.

Aga ei ole veel küllalt, kui meil on valgus ainult meie pidupäevadel ja kirikutornidel. Ei, valgus peab tungima ka alla tänavaile, teedele ja teeradelaide, kus elatakse äripäevases elus võideldes iga-päevases võitlusi.

Ütle mata ilus on päikesetõus mägedes, kus igavene lumi süten-dab. Aga all orus on veel õõndud rasked ja tiheadad. Ja all pimedas sügavuses peidavad end õõloomad, kadecuse mürgine sisalik, anah-nuse täitmatu ämblik, tagariiki-mise vaaksuvad konnad ja kõlb-lusetuse lisked roomajad.

Valguse poole, Jumala lapsel! Liikle kogu aeg valguse poole! Se-

Miks eneseärasalgamine?

Kirjutanud diviisi komandör major **A. W. Lockyer.**

Major Lockyer.

Proua Lockyer.

Eneseärasalgamine on iga-aastane sündmus Pääste-armees. Milliseid imesid on Jumal lasknud sündida Pääste-armee läbi esimesest eneseärasalgamisest nädalast alates a. 1886! Meie lipp on vahepäälseil aastail püstitatud 80 uuel maal ja asumaal ühes tema sõnumiga lootusest ja päästmisest kõigile.

Armee kutse on määratud kõigile maailmarahvastele. Jeesus ei tunnud sõna „välismaalane“ ja see vastab täiesti meie organisatsioonile vaimule. Armee kutse kõlab igal maal kõigile, kes on viletsuses ja ilma Jumalata, ta kostab lihtsa evangeeliumi kuulamisega Armee ruumis, rohkem vabas õhus, ta kandub Armee õomajadesse, haiglatesse ja varjupaikadesse, haiglatel kõneldakse lakkamatul hääli ühest, kes tuli maa peale, elas ja suri, et kõik inimesed võiksid omada vabanemise nende pattudest ja igavese elu taevas Jumala juures.

Kui ma olen annetusi korjanud mitmesuguste eneseärasalgamise nädalate puhul, on mulnult sageli küsitud: „Miks ma peaksin Pääste-armeed aitamata seda teha?“ „Kas ma ei toeta oma kirikut Jumala sõna kuulutamiseks?“ „Kas ma ei aita vaeseid?“ Minu vastus sääras-tele küsimustele on olnud: „Pääste-armee ei aita kunagi häda tõelisel põhjusel, ta ei ole tähelepanematu kiriku vajaduste.“ „Teie teete, mis teil võimalik, kuid meie piiaame tungida rahvahulkadesse, kes pole usuga kokku puutunud“.

ni kui valgus on otse su üle ja surmab kõik pimeduse roomajad.

Küdetud olgu Jumal illestõus-mispühade eest! See on annud meie valgust ja elu päeva-valgu-ses.

Jumal tehku meid valguse las-teks, valguseks Tema sees!

ja kolmandaks: „Jah. Kuid meie tahame aidata kõige va-semaid ja viletsamaid, keda teie ei tunne, kuid oma kaas-tööliste kaudu on meil võim-lik neid aidata.“

Ma palun teie abi — andke Jumalale selle töö hääks, tema riigi edendamiseks. Eriline võimalus selleks on antud alta-riteenistusel, mis peetakse igas korpuses Ülestõusmispüha 1. päeval, 28. märtsil. Teile ava-neb sellega juhus näidata oma tänulikkust Jumalale Tema päästmise eest ja teie soovi kaasa aidata maailma evange-liseerimiseks, samuti ka töö edasiviimiseks meie omal maal.

Jumal nõuab meilt parimat, sest eks Tema ole annud oma pa r i m a. Teie eneseärasalgami-se annetus proovigu teie armastust Jumala vastu. Algage nüüd kohe, pange iga nädal oma töötasut osa kõrvale, ja kui saab altariteenistus, on teil anda nii palju, kui endal tunnete selleks võimaluse ole-vat.

Eneseärasalgamine tähendab pühendust, mis toob in-meste südamesse ja ellu soo-just ning armastust.

Sellepärast mina kutsun teie iga ohvitseri, sõdurit ja nekruti andma annetuse, mis tõeli-selt esindab teie armastust, andumust ja huvi Jumala riigi tõele, ja ma kutsun üles iga sõpra andma võimaluse järele Jeesuse Kristuse evangeeliumi levitamiseks Eestis. Sellega teie võimaldate kuulutada evangeeliumi igale loomale (Matt. 28:20).

Ilus tegu.

Ühel õhtul pakasel talveajal meie nägime kellegi noormehe ilu-sat ennastalgavat tegu väljas-pool meie õomaja Londonis.

Värvavaht ütles: „Maja on täis!“ ja viimane, kellel oli sisse-

Rikkuse väärtus.

MEIL on väga suur kalduvus üle hinnata rikkuse väärtust selles elus. Meie arvame, et selle-ga võime muretseda enesele palju rohkem kui seda tegelikult on. Vaatleme ligemalt seda asjaolu!

On ju õigus, et rahaga võime ehitada maju, laevu, raudteid, fab-rikuid; meie võime osta aktsiaid, maid ja palju mõnustusi ning ilu-said asju. Aga kaugeemale meie ei jõna sellega. Oma rahaga meie ei või osta armastust, austamist, usal-dust, sõprust, õndsust, tervist, ra-hu, puhkust, arusaamist, igavest elu — kõike seda, mis on tõsine rõõmuallik maailmas. Rahaga voi-me riietada oma ihu; aga hinge meie ei või päästa sellega. Sellega võime rahuldada ihulist nälga, aga mitte südame nälga ja janu. Kõige oma jõuga rikkus ei ole või-mas muretseda meile, mis tõeliselt võib teha meie elu õnnelikuks; sa-muti ta ei suuda anda troosti ega abi murtud südamele selle kurvas-tusis, hädas ja kanatusis.

Jah, isegi veel enam, rikkus võib muutada takistuseks tõelisele õn-nelale, hingepäästmisele; ta võib sulgeda südant armuõpetusele ja takistada Jumalat tulla südamesse. Rikkus võib muutada ka usklikule südamele köidikaks, langemiseks. Meie tuleme meelde Jeesuse sõ-nu: „Rikkale on raske minna taevariiki“. Selle-pärast püüdkem olla rahuldatud sellega, mida oame!

Eneseärasalgamise nädala ohvri-altarijumalateenistus peetakse

pühapäeval, 28. märtsil kell 7.30 õhtul. Kõiki ohvitseri, sõdureid, nekruteid ja sõpru palutakse lahkesti osa võtta sellest tähtsast talitusest. Üksikasjalised teated on saada kohapääl korpustes.

pääsnu õigus, astus just üle ukse-läve. Siis ta oli summitud peatuma meeleheitliku hüüde tõttu oma selja taga, ja kui ta pöörduv vaatama, mis sääl on, nägi ta endale järgnevat vana valgepäälst meest, kes oli kõrgi haiguses ja vanaduses.

„Minu harilik õnnetus,“ pomise-vanake ja pöörus, et minna. Noormees viivitas vaid üks või kaks sekundit. Kahtlemata ta ar-vestas, mida maksab tund tunni järele ümberhulkumine, sest sar-nasel õöl ta ei julgenud istuda kuhugi.

Pääle selle ta hüüdis vanakese-le: „Kunige, onu, teie võtkte minu kroht! Ma võin kannatada paremi-ni hulkumist tänavail.“

Ja enne, kui keegi jõudis ütelda midagi, oli noormees kadunud.

Revolver kahetsuspingil.

„Keegi naine suures raskuses soovib rääkida teiega,“ ütles korpuse seersant-major ohvitseri abikaasale, tulle vabaõhukoosolekule. „Ta seisab selle kaupluse varjul, ja on hullumeelse sarnane.“

Selle kirjelduse põhjal oli salvatsioonist ette valmistatud nägema ja leidma naist, kellel olid põlevad silmad, vereni näritud huuled ja kes hüüdis käsi ringutades:

„Päästke mind! Päästke mind! Oh, mida pean ma tegema; ma tahan tappa teda. Ma tulin välja selleks, et tappa teda“ — veresooned tema käitel tukkusid tugevasti. „Teda, seda metslast sääli teiselpool tänavat!“

Tabatud laulust.

Ta rääkis edasi: „Tahtsin teha seda õsöl, kuid jälgides teda möödusin teie koosolekust, kust kuulsin laulu „Oh, mis sõbraks meil on Jeesus!“

„Öde, mida võin ma teha?“

„Oh, paluge, et Jumal aitaks mind!“

„Tulge minuga kaasa, ja meie tahame rääkida selle asja üle vaikselt,“ ütles ohvitser ja juhatas häädalava vaese naise Armeesse saali. Täiskuu tähtis ehitust kollaka valgusega, kui nad istusid ja kõneltsid üheskoos.

Naine rääkis oma lugu katkendli- selt tükk tükk järele.

Tema ühes oma mehega elasid oma kõrvaltoas peremehele, kes kordkorra järele oli külastanud neid, tähele pannes nende puudusi.

Ühel päeval siiski pöördus tähelepanu rohkem naisele kui majale. Naine oli tabatud sellest ja ei lasknud teda enam rääkida enesega.

Siiski õnnestus ta ei rääkinud oma mehele nende „oodatud“ peremehe iseloomust, tröötsides ennast sellega, et mehel on ikkagi alles tema koht tulevikus.

Kuid vaenlane ei olnud lõõrdud maha niid kergetsi. Ta ootas, vaatas ja valmistas kavalsalt teatud kava. Ta pani tähele meest kastmas aeda kummivoolikuga. See oli ta võimalus!

„Oh, Juss, sul ei ole tarvis näha vaeva selle vana asjaga,“ ütles ta. „Kuidas on lugu nende vanade elekt- rijuuhedega?“ Juss oli trammijuhata- ja linna, kus tarviti erilisi torusid vagunite ühendamiseks.

„Jah, ma olen näinud neid lamas- mas,“ oli vastus, „kuid need ei ole sääli võtmiseks, kuigi nad on vanad.“

„Oh, ära ole rumal,“ hüüdis pereme- he, „kolm või neli neist kokku pan- nes saad sa hää vooliku; neid on ju sääli nii palju. Valitsus lööb neile käega, neil ei ole mingit väärtust seltskonnale.“

Meeltaja tegi oma töö. Mees mu- retses endale voolikud. Mõni tund hiljem saabusid majja politsei ja lin- na trammispektor. Ei võinud sa- lata midagi, õnnetu mees „mõisteti kuueks kuuks vangl. Oli raske karis- tus, kuid valitsus rõhutas seda, sest see kõik oli värske ja nad olid taba- nud varga.“

Peale selle, kui tema hirmsad ette-

panekud varguse suhtes olid õrvestu- nud, algas peremees jälle tege- ma tema naist. Teda ootas veel suu- rem vastupanu, ja kui vaene naine jõuliselt kuulis, kuidas ta mees oli sattunud vangl, oli ta täidetud hullu- meelsusega, mis rahuldati ainult siis, kui ta muretseis endale revolvi. Ta hakkas peremeest taga ajama ja taht- tis tappa teda.

Kuuvalges saalis kuulev ohvitser teadis nüüd, miks naine hoidis nii kramplikult oma üht kätt.

Tema lahked sõnad olid nagu Ju- mala sõnad mahalöödud naisele. Need näisid vapustama teda sisemiselt. Ta võttis oma püest välja revolvi, mille heitis kahetsuspingile, kuna ta ise allus Jumalale, langesid põlve- dele. Ta ilus põlv lamas revolvi kõr- val.

Sel 6öl läks keegi salvatsioonist na- sega koju, kus ootasid teda lapsed. Perekonnas oli rõõm, sest ema oli leidnud rahu Jumalas.

ajakirjadest ja et tal on täita eriuelsesand Jumala riigis.

Siinkohal tahame veel väljendada mõtteid seoses „Sõjahüüü“ seniste kui ka tulevikku ülesannetega võit- luses maise häda ja kurjusega Jumala töö huvides. Meenutagem prohvet Jesaja veendumust (Jes. 61:1), et Issand on teda „läikita- nud parandama sõdame poolest rõhutatud, kuulutama vangidele vabaks saamist ja sootulete lahti laskmist“. Ka Jeesus jutlustades Naatsaretis kogudusekojaks nägi selles vanaaja prohveti kutsu- muses oma ülesandeid, mida Ta teos- tas siin maa pääl. Kas ei kosta see sõnum kurbade lohtuusest, vangide pääsmisest ja pattuuhelates viibijate vabastamisest alaliselt „Sõjahüüü“ veergudel? Nii pal- judele on „Sõjahüüü“ saanud õn- nistuseks ja on toonud sageli mit- meid kõrtsilana juurest paremale elule. Mõtelgem „Sõjahüüü“ hul- gale üle kogu maailma! Kõikjalte tungib ta oma kuulutusega; see on tõeline sõjahüüü praegusel rahu- tul ajal, ja ometi kannab ta rahu ja armastuse sõnumeid enese- ga kaasas.

Kui „Sõjahüüü“ on sattunud vangide juurde, siis kuulutab ta mitte küll vabanemist vangla- müüride vahelt, kuhu eksimine seadusliku korra vastu on viinud kodanikke, vaid maailmist vaba- dust usus Jeesusesse Kristu- ssesse. Ja see ajakiri ei tööta päe- semist majanduslikest muredest, mis inimesi seovad igapäevases eluvõitluses, vaid seda, et inimene kõigepäält peab oma vaba hing- ge. Kuidas „Sõjahüüü“ on saanud paljudele suureks usuliseks mõjutajaks ja pöördpunktiks, sellest räägib „Sõjahüüü“ ise ala- ti igas väljaandes. Saagu ta kui trikitud sõnumikandja ka tulevi- kus selleks, et pimedad saaksid nägemise, et vaesed kudeksid evangeeliumi ja ei paljud rõhu- tud südamed tuleksid eluue kosu- tava allika juurde. Jumal õnnis- tagu „Sõjahüüü“!

HERMANN JÄNES.

Suured palujad.

Josua palus, kuni Jordan sai jagatud. (Josua 3:13.)

Jesaja palus, kuni ta sai puudutatud põleva söega ja puhastatud. (Jesaja 6:6.)

Esekiel palus, kuni kuivanud luude hunnik sai elavaks. (Esek. 37:7.)

Sadrak, Mesak ja Abednego palusid, kuni tuli ei võinud põ- letada neid. (Taaniel 3:26—27.)

Taaniel palus, kuni lövid ei võinud süüa teda. (Taan. 6:22.)

Partimeus palus, kuni ta sai oma nägemise. (Mark. 10:52.)

Jüngerid palusid, kuni nad said täidetud Piiba Vaimuga. (Ap. t. 1:14; 2:4.)

Triikiviga.

Möödunud kuu „Sõjahüüü“ (nr. 91) 3. lhk 4. veerul 13. reas on trikitud „t a s a n e“, mida pal- tume lugeda „t u s a n e“.

Üleskute eneseärasalgamisele.

1. märtsist kuni 1. aprillini.

Päästearmee Eestis peab käesoleval aastal oma eneseärasalgamise näidat ajavahemikul 1. märtsist kuni 1. aprillini. Palume, et teie aitaksite meid meie ülemaailmlise üleskute puhul eneseärasalgamisele, kuna sellega

AITATE EDENDADA MEIE VAIMLIST JA SOTSIAAL- SET TÖÖD RAHVA PÄÄSTMISEKS JA ABISTAMISEKS. IGAS KORPUSES PEETAKSE SEL PUHUL ERLISI KOOSOLEKUID, MILLE KOHTA SAAB TEATEID KOHAPÄÄL.

Aastaid käsikäes „Sõjahüüuga“.

Me avaldame siinjuures kir- jutuse härra Hermann Jäne- selt, kes on olnud ligidalt seot- tud „Sõjahüüuga“ selle algus- päevilt meie maal, ja tahan siinjuures väljendada oma tä- nu tema kaastöö eest möödu- nud aastate jooksul. Meie tun- nustame tänuga härra Jänese tööd ühenduses „Sõjahüüuga“.

A. W. LOCKYER,
diviisi komandör.

KUI mul nende ridadega on võimalus veel kord „Sõja- hüüü“ veergudel kirjutasid taga- si mõtled rõõmudele ja raskuste- le, mis mind on sidunud „Sõja- hüüuga“ tema esimesest ilmumis- ajast alates, siis teen seda selles teadmises, et olen vaid vahendiks Jumalale, kuidas Tema riigi tööd edasi viia Päästearmee triikisna kaudu. „Sõjahüüü“ kirjutas juba oma 1. numbris augustis 1929: „Sellele kuukirjale peaksite vaa- tama niisama nagu meie — kui sõjahüüule hulkadele, Jumala viies võidelda, ära võita pattu ja saatatan, kui vahendile levitada sõnumit Jumala päästmisest usu läbi Jeesusesse Kristusesse.“ Olen sellest päält isiklikult kaasa ela-

H. Jänes.

nud mitmesuguste raskuste „Sõjahüüü“ töös. Kuigi ma pole üalgi seisnud Päästearmee võit- jate ridades vere ja tule lipu all, sest ma pole selleks omanud sise- mist piha kutset, tutvusin Arme- e ajakirjanduse kaudu selle suure organisatsiooni vaimuga, mida püüdsin ka triikitehnilises väljen- duses edasi anda. „Sõjahüüü“ are- nemise algusaastail tänapäevani võis kogu, et „Sõjahüüü“ erineb oma laadilt teistest vaimulikest

Mõnda meie rahvusvahelise Päästarmee.

Austria.

Töö algus Austrias ei olnud ette kavatsedud. Oma suvepuhkuse ajal Austrias kaks Schweitsi, päästarmeelast võitsid hingi Jumalale. Selle tulemusel alati töoga Viinis maikul 1927. aastal.

Salvatsioonistid külastavad kohvikuid ja restorane, müües „Sõjahüüde“. Rääkides üldiselt, neid seltsilisi tervitatakse lahkesti. Vaimulik töö edeneb väga hästi meie julgete ohvitseride ja sõdurite kaastööl Viini korpustes. Ümberkaudseid külasid ja alevide külastatakse korrapäraselt ja süäl peetakse eelposti koosolekuid.

Möödunud aasta jooksul kasutati töörahva kihi ja linna vaesemate kodanikkude poolt hästi meie õemaja, kus peaaegu 600 inimest võivad leida päävarju, ja talvekuude jooksul on pidanud isegi inestama nühes mehi seisvat sabas oodates abi ja nõu „Päästarmee abiandvalt käelt“. Erilise tähelepanemise sai jõulupühi Viini vaestele, mil 300 vaeale perekonnale jagati toidupakke päale selle kui nad saanud osa jõulupühade lõunast.

Island ja Färöri saared.

Suurem osa sajast tuhandest elanikust Islandis elavad rannikul ja saavad oma ülevallendamise kalastamisest ja lambakasvatusest. Päästarmee töö siin maal algas 1895. aastal, ja kuna meie korpused ei ole arenenud ja levinud nii kiiresti, kui võiks igatseda, ei ole mingit kahtlust, et möödunud neljakümne aasta jooksul meie vaimuliku töö keskustes, merimeeste kodudes ja võõrastemajades (praegu kuues kohas), Päästarmee levitab hääd mõju Islandi rahva seas, samahästi kui tuhandete kalurite ja merimeeste hulgas, kes tulevad alaliselt meie rannikule teistelt maadelt ja kasutavad kõike korraldusi, mida oleme teinud nende häaks.

Port Said.

Päästarmee lipp tõmmati Port Saidis esimest korda masti maikuu 1936. Adjutant ja proua Underhill valiti töö avamisele tähtsal kohal. Laevad igast rahusest tulevad siia sadamasse, ja adjutant

Lahing kestab jätkuvalt.

TALLINNA 1.

Jälle üks kuu päästmissõjast on möödunud sellest ajast, kui kirjutati viimane raport. Võitlus on olnud raske, aga me tänane Jumalat, kes on olnud meiega ja annud võitu sõjas. Võime ka rõõmustada selle üle, et hinged on tulnud kahtespingile ja kaks uut nekruti on tulnud võitlejate hulka.

Külm on olnud läbikatsuv mitmelegi ja meil on olnud piisiv vool abitarvitajast iga taga, kellele häda meie oleme katsunud rahuldada nii palju kui võimalik.

Veebruarikuul jooksul meil on olnud ju kaks iseeriliku püha: palvepäev ja vabaduspäev. Mõlemat päevadel oli meil suur hulk koosolekukülastajaid ja eriti vabaduspäeval, kui meil oli korraldatud „Kodumaaõhtu“ erilise päevakohase kavaga.

Kui neid ridu loetakse, oleme keset meie suurt aastast rahalist korjandust, milleks valitsus oma hääduses on annud loa. Palves ja usus tahame minna tööle ja kõikide koostöö läbi võidame aulise võidu. Tarvidused on suured ja meie palume iga sõpra anda meie töö jaoks oma annetust. Sama korral toome ka sooja tänu abi eest möödunud aastal.

Nii tahame edasijätkavalt käiskies meie seltsilistega meie maal ja igal maal, kus meie armas jülv lehvib, jatkata võitlust meie ilusa motto all: „Maailm Kristusele.“ Halleluuja!

B. Thyren,
adjutant.

*

Besti Vabariigi aastapäeval, 24. veebruaril peeti I. korpuses kodumaa õhtu päevakohase kavaga. Õhtu, mida juhatas adj. B. Thyren, sisaldas muusikalist ettekandeid ja kõnesid, meenutades kuulajatele kodu ja isamaa tähtsust maises kui ka igaveses mõttes. Õhtu oli jaotatud kolme ossa. Esiteks kuulsime lastelaulu, kõnet ja keelpillilaulu lapsepõlve kodust, mis igale inimesele on armsaks mälestuseks ja kust kõik võrsune elurõhked ning kohustustele isamaa vastu. Isamaalaine osa oli päeva erilise tähtsusega. Lapsed laulsid „Besti lippu“, laulu- ja keelpillikoord tündud rahvuslike laule. Alakirjutamu kõneles kodumaa tähtsusest igale kristlasele, Eesti Vabariigi sünnist ja tema prohvelikest ettekuulutajast. Oma riigi elus peame otsima osadust Jumalaga. Riik, mis tunnustab Jumalat, jääb püsima. Kõne lõpul lauldi riigihümi puhkpillide saatel. Õhtu viimane osa mitmekesiste et-

oma abikaasaga leiavad sellepärast siin palju võimalusi, kuidas teenida merimehi ja ka levitada armuõpetuse sõnumit mitmel muul viisil.

tekanetega juhtis mõtted taevaesse kodule, kus on maiseid võitluseid lõppenud, millest kõneles kapt. S. Musekanti. Mulje õhtust oli väga hea ja ülendav.

H. Jännes.

TALLINNA 2.

Tema abiga, kes on meid tööle kutsunud, kestab võitlus ja töö. Kuigi vaenlane püüab vastu seista, on Issand ometi palju tugevam, ja sellepärast on Tema meie lootus.

Koosolekud on hästi külastatud ja inimesed jälgivad hoolega kõike, kuid kui päästesõdurid järelekoosolekutel kutsuvad inimesi õnnistegija juurde, töötab hingevaenlane. Siiski oleme võinud ära kutsuda mõnd ja juhutada Päästja juurde, kes kõigile on rahu andnud.

Oleme võinud mõnda uut võitlejat vastu võtta meie ridadesse, mille üle rõõmustame ja tänane Jumalat. Meie usk ei lõpe, meie jõud ei raage siis, kui Issanda päale loodame, ja seda tahame teha selleks, et päästetöö edeneks ja hinged päästetaks.

Oli ka võimalus maal mõned koosolekud juhutada, kus inimeste osavõtt oli väga elav. Koosolekule oli tulnud kaunis kaugel, et aga kuulda Jeesuse sõnumit igatsejale hingele.

Selleks, päästesõjavägi, edasi sõtta, sest võit on meie, kui juhiks on Jeesus.

Joh. Padar, leitn.

TALLINNA 3.

Jeesus kannatas, võitles ja võitis. Tema on ka meid kutsunud võitlema. Tõesti, Jeesust jälgides ootab meid kindel võit. Töö korpused on nõudnud võitlust, aga meie oleme näinud ka võite. Viimasel ajal olid hääd koosolekud. Esmaspäeval, 22. veebruaril pidasime tulitorni õhtu. Koosolek oli hästi külastatud. Kõned tulitornist viimastasid meid ustaval võitlema ja Jeesust jälgima. Laste ettekanne rääkis puhtusest ja valgustamisest, mis peaks alati valgustama maailma. Jumalal on võim meie seada anda.

J. Malveus.

TARTU.

Oleme rõõmsad ning tänuga südames võime veadata tagasi möödunud kuule. Raskused on unustatud, nad olid selleks, et rõõm oleks täielikum. Algasime nimetatud kuu esimesi päevi untes ruumides. Alguses tundus, nagu oleksime kolunud teise linna, olles harjunud nii suure saaliga, kuna see on nüüd väiksem ja kodum., ning õnnistused, mida oleme võinud vastu võtta, on teinud armsaks paiga, kus tohime jätkata Issanda tööd. Diviisi komandör major A. Loekyer juhatab uute ruumide avamiskoosolekut laupäeva õhtul ning koosolekuid pühapäeval. Meil oli tõesti hääd aeg, rõõmuga

PÄASTEARMEE RAHVUSLIK ÜLESKUTSE

korjandusele meie töö häaks algas 1. märtsil. Univormis korjajad tulevad teie juurde, et teilt paluda annetust. Palume neile lahkesti vastu tulla ja meid aidata vaimlises kui ka sotsiaalses töös.

olid täidetud meie südamed, ning inglidki rõõmustasid taevast, sest üks hing otsis päästmist.

Järgmised koosolekud on sarnanend esimestele, sidamed on süüdatud, päästesõdurid rõõmsad võitluses. Võisime tervitada ka üht uut sõdurit ning õnnistada uusi keelpillimusekante, ja hinged on leidnud päästmist.

H. Eimann.

RAKVERE.

Päästesõda meie korpuses kestab igal positsioonil, Jumal on olnud meile ligi igas pingutuses ja on õnnistanud kõigis ettevõtetes. Noorsoole on ellu kutsunud: pühapäevakool, noorteleegion ja poisteüksus, igas nimetatud grupis on vaimeustega kaasas suured hulgad — noored ja lapsed — meie tuleviki.

Teisip., 2. veebr. oli noorteleegioni demonratsiooniõhtu ja laup., 6. veebr. pühapäevakoolilaste demonstratsioon. Rõõmsameelised laulud ja deklamatsioonid äratasid suurt huvi ja vaimeust. Vastlapäeva teekõtt ühes ettekanetega leidis kõigiti sooja vastuvõtu.

Päästmist meie kahtespingil on otsinud vanad ja noored, mehed ja naised, kes soovisid anda Jumalale esimese koha südames ja elus. Ka oli meil rõõm tervitada uusi võitlejaid Päästarmee ridadesse, kus on võitlejad sajad-tuhanded patu- ja kurjusevägede vastu. Soovime neile õnnistust ja võitlustahet! Kuid ka kurjuseväed ei või magada, ja saatan on seganud unerahu, oma teekäijate läbi on ta korraldanud mitmed ägedad rünnakud, kuid asjata: „Meil võitev Jumal!“ Meie tänane Jumalat auliste võitude kui ka kaotuste eest, sest need on esimesed tähiised suurematele, kaunimatele ja kestvamatele võitudele. Halleluuja!

V. Muul,
kapten.

TÄHTIS TEADE.

Päästarmee töös Eestis on teostatud tähtis muudatus. Adjutant Thyren on määratud Eesti juhtivaks ohvitseriks. Tallinnas on avatud staabi büroo, kust juhitakse kõike meie tegevust Eestis. Kapten Luther assisteerib adjutanti staabi-ohvitserina.

Andku see korraldus rõhkeid tulemusi Jumalale riigi kasuks.

